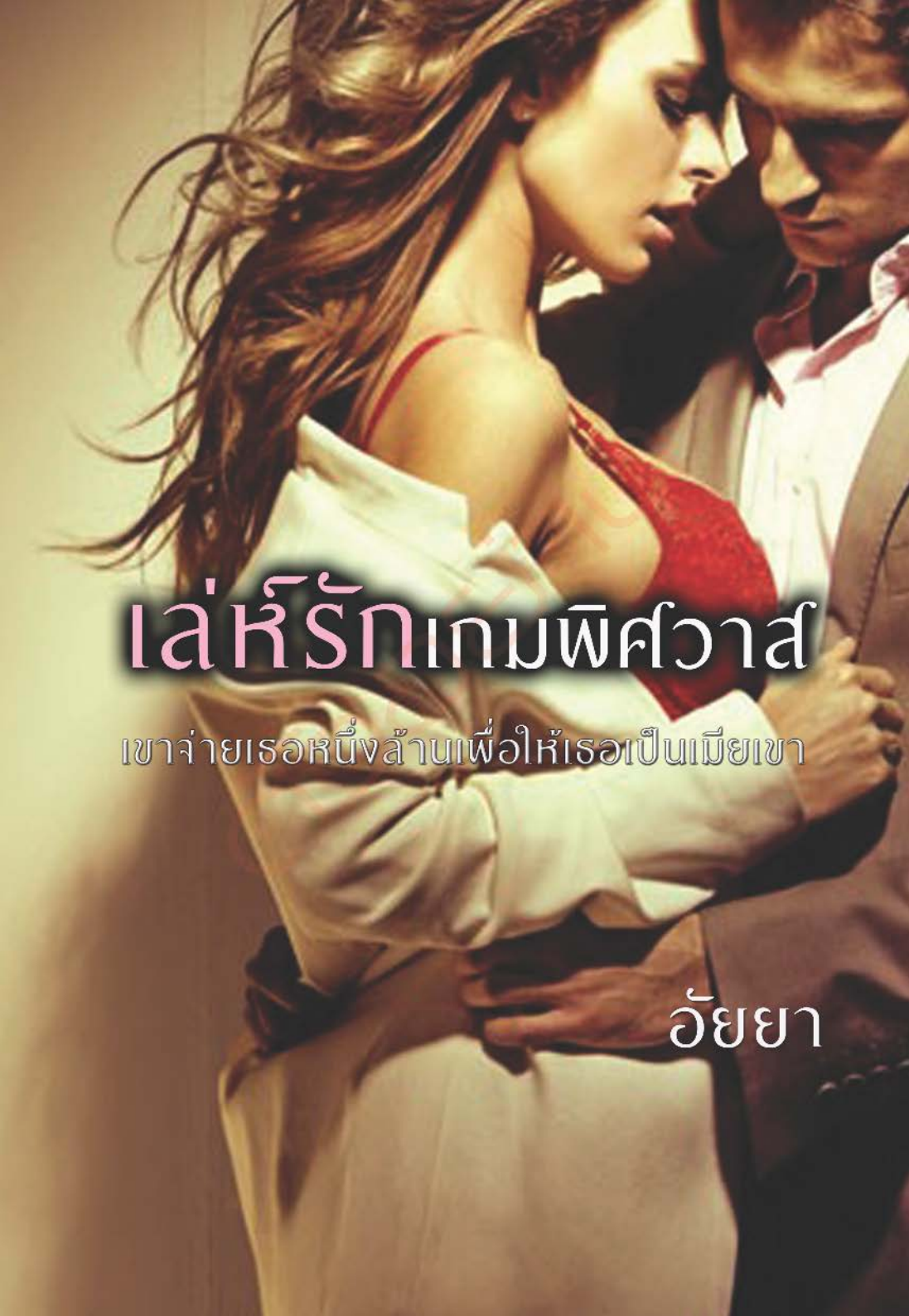

A romantic couple in a close embrace. The woman, with long, wavy brown hair, is wearing a red lace-trimmed top and a white jacket. The man, with short brown hair, is wearing a white shirt and a grey jacket. They are looking down at each other with soft expressions. The background is a warm, golden-brown color.

เล่นรักเกมพิศวาส

เขาจ่ายเธอหนึ่งล้านเพื่อให้เธอเป็นเมียเขา

อัยยา

“จะให้ฉันทำอะไร” โลเรนโซ่ถาม “ช่วยเธอหรือ ได้สิ” ความ
โล่งใจแทบเหือดหายทันทีที่ได้ยินเขาพูดประโยคต่อไปอย่างนั้นนวล
“ถ้าเธอจะยอมช่วยฉัน”

คำพูดประโยคนั้นเหมือนสัญญาณเตือนภัยบางอย่างที่นำ
สะพรึงกลัว

“ช่วยคุณ ?” หล่อนย้อนถามเขาอย่างระแวง

“ใช่ ฉันต้องการมีเมีย”

เขาต้องบ้าไปแล้วแน่ๆ หล่อนติดอยู่บนถนนเปลี่ยวสายนี้
กับคนบ้า

“คุณ...ต้องการให้ฉันช่วยคุณหาภรรยาอย่างนั้นหรือ” หญิง-
สาวหลุดปากถามออกมาในที่สุด พยายามทำราวกับนั้นเป็นการขอ
ความช่วยเหลืออย่างปกติธรรมดา

โลเรนโซ่ยิ้มปาก ทั้งสายตาเย็นชาเย้ยหยันมาที่หล่อน “นี่
ไม่ใช่เรื่องล้อเล่น ฉันไม่ได้ต้องการให้เธอช่วยหาเมียให้ฉัน แต่ฉัน
ต้องการเธอมาเป็นเมีย” เขาบอกด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย

ไม่...ใจดีก็ด่าฟันพร้าบอกตัวเอง หล่อนจะไม่มีวันแสดงความอ่อนแอด้วยการระเบิดเสียงร้องให้ออกมาเหมือนผู้หญิงคนอื่น ๆ แม้ความรู้สึกในเวลานี้ไม่แตกต่างจากแสงสลัวบนท้องฟ้าที่เริ่มมืดครึ้ม หญิงสาวนึกหวาดหวั่นจนต้องไต่บันป่วนจากความเครียดอันสืบเนื่องจากการตัดสินใจผิดพลาดอย่างใหญ่หลวงที่เลือกใช้เส้นทางนี้หลังจากผ่านหมู่บ้านสุดท้ายมานานานเหลือเกิน ความจริงคำคิณนี้น่าจะเป็นคิณอันรื่นรมย์ที่จ่อหันกับหล่อนจะได้อยู่ร่วมกันในโรงแรมอันแสนโรแมนติกสำหรับคู่อันนี้มน...คิณแรกในฐานะสามีภรรยา...แต่ถึงอย่างไรก็ไม่ยอม หลังน้ำตาอย่างเด็ดขาดไม่ว่าในเวลานี้หรือเวลาไหน ๆ หล่อนจะไม่มีวันยอมเสียน้ำตาให้กับผู้ชายหน้าไหนอีกเป็นอันขาด ไม่มีวัน...เพราะ 'ความรัก' ได้หลุดลอยออกไปจากชีวิตเสียแล้ว นับจากนี้จะไม่มีการ 'รัก' ในพจนานุกรมของหล่อนอีกต่อไป มันได้หายสาบสูญไปจากชีวิตโดยสิ้นเชิง

หญิงสาวถึงกับสะดุ้งเมื่อรถเข็นคันเล็กที่ขับมากกระแทกกับหลุมบนถนนที่เป็นเหมือนเส้นทางขึ้นไปบนเนินมากกว่าทอดลงสู่ชายทะเลอย่างที่ตั้งใจไว้แต่แรก

นับแต่การเสียชีวิตของพ่อกับแม่ในอุบัติเหตุทางรถยนต์เมื่อใจดีมีอายุเพียง 19 ปี มีเพียงครอบครัวของลูกพี่ลูกน้องที่มีศักดิ์เป็นพี่ชายของใจดีและภรรยาเพียงครอบครัวเดียวที่มีความสนิทชิดเชื้อกับหล่อน สองสามีภรรยาพยายามทดแทนไม่ให้หญิงสาวเดินทางมาอิตาลีโดยลำพัง

“แต่ฉันจ่ายเงินล่วงหน้าไปหมดแล้วนะ” หล่อนย้ำ “อีกอย่าง...”

อีกอย่าง หล่อนต้องการไปให้พ้นจากที่นี่อย่างน้อยก็ตลอด 2-3 สัปดาห์ข้างหน้าระหว่างการเดินทางแต่งงานของจอห์นกับคู่หมั้นคนใหม่ และหลุยส์เป็นผู้หญิงคนใหม่ที่เข้ามาแทนที่โจดี้ในหัวใจรวมทั้งอนาคตข้างหน้าของจอห์น

โจดี้ไม่เคยแพร่พรายการตัดสินใจของตัวเองให้เดวิดซึ่งมีศักดิ์เป็นพี่ชายและแอนเดรียผู้เป็นภรรยารับรู้ก่อนหน้านี้ เพราะมั่นใจว่าคนทั้งสองจะต้องหาทางหาหนทางลัดให้หล่อนล้มเลิกการเดินทางในที่สุด อย่างไรก็ตาม การที่หล่อนอาศัยอยู่ในค็อตสโวลด์ เมืองเล็กๆ ที่ผู้คนในเมืองต่างรู้จักกันดี ย่อมหมายถึงทุกคนที่รู้จักโจดี้ก็ต้องรู้ด้วยว่าหล่อนถูกคู่หมั้นที่ก่องานแต่งงานเพียงไม่ถึงเดือน เพราะอดีตคู่หมั้นดันไปตกหลุมรักสาวอื่น ค็อตสโวลด์สำหรับหล่อน จึงเป็นสถานที่ที่คนมีอายุอายุและยังรักหน้าตัวเองต้องพยายามหนีไปให้ไกลหากต้องตกอยู่ในสถานการณ์เดียวกัน ถึงกระนั้น หล่อนก็มีศักดิ์ศรีเทียบเท่าผู้หญิงคนนั้น และมีมากพอที่จะทำเพื่อพิสูจน์ให้คนทุกคนในเมืองโดยเฉพาะจอห์นกับหลุยส์รู้ว่าการทรยศต่อความรักของจอห์นแทบจะไม่มีผลใดๆ กับหล่อนเลย แน่ขนถวิธีที่ได้ผลที่สุดน่าจะเป็นการพาหนุ่มสักคนมาร่วมงานแต่งงานของคนทั้งคู่ผู้ชายที่หน้าตาและฐานะดีว่าจอห์น ที่สำคัญ เขารักหล่อน โอ้ มันเป็นไปได้เพียง...

ความฝัน...ใช่ โจดี้ยืมเยาะความคิดตัวเอง มันเป็นความฝันที่ไม่มีทางเป็นจริงขึ้นมาได้

“โจดี้ เธอไม่ควรเดินทางไปอิตาลีคนเดียวนะ” เดวิดค้ำน หลังจากที่เขาแอบสบตากับแอนเดรียอย่างมีความนัยลับหลังโจดี้ ในเวลานี้ทั้งเดวิดและแอนเดรียคงจะบินไปที่ออสเตรเลียเพื่อเยี่ยมเยียนครอบครัวของแอนเดรียที่นั่น

“ทำไมล่ะ” หล่อนถามเสียงเข้ม “ในเมื่อฉันคิดที่จะไปใช้ชีวิตอยู่

ที่นั่นเลย”

“ใจดี เราสองคนเข้าใจดีว่าเธอขวัญเสียและเสียใจมากมายขนาดไหน” แอนเดรียปลอบด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “อย่าคิดว่าฉันกับเดวิดไม่เข้าใจเธอ แต่การทำแบบนี้มันไม่ช่วยอะไรเลย”

“มันช่วยฉันได้แล้วกัน” หล่อนยืนกรานด้วยน้ำเสียงตื้อตึง

6 เป็นความต้องการของจอห์นที่เลือกใช้เวลาช่วงอันนี้มันด้วยการท่องเที่ยวชายฝั่งอมาลฟีอันงดงามในประเทศอิตาลี

ใจดีสะดุ้งอีกครั้งเมื่อล้อรถเข้ากระแทกร่องลึกขนาดใหญ่ สภาพถนนตรงหน้ายิ่งทำให้การบังคับรถลำบากขึ้นไปอีก

เขาทั้งสองข้างเริ่มอ่อนล้า หญิงสาวนึกเสียใจที่ไม่เลือกพักค้างคืนในเมืองเนเปิ้ลเสียแต่แรก ตอนนี้อยู่ที่ไหนก็ไม่มียานพาหนะที่จะบ่งบอกให้รู้ว่ามันคือที่ไหนกันแน่ ดูไม่เหมือนทิศทางสู่หมู่บ้านเล็กๆ ใกล้ชายฝั่งที่ต้องการจะไป ถนนตรงหน้าก็ไม่ปรากฏในแผนที่ท่องเที่ยวที่มีอยู่ในมือ เพียงถ้าจอห์นมาด้วย เรื่องบ้าง แบบนี้ย่อมไม่มีวันเกิดขึ้น แต่จอห์นไม่เลือกหล่อน และไม่มีโอกาสที่จะไปไหนมาไหนด้วยกันได้อีก

หล่อนควรจะเลิกคิดถึงอดีตคู่หมั้นรวมทั้งเรื่องที่เขาทิ้งเพื่อไปหาสาวคนใหม่เสียที ลืมเสียให้หมดไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่เขาเห็นผู้หญิงอื่นดีกว่า หรือเรื่องที่คนทั้งเมืองรู้ว่าเขาขอแยกทางกับหล่อน เพื่อนของใจดีบางคนเล่าให้ฟังในภายหลังว่า นับตั้งแต่ใจดีแนะนำให้หลุยส์รู้จักกับจอห์นหลังจากที่หลุยส์ย้ายตามพ่อแม่มาอยู่หมู่บ้านเดียวกัน หลุยส์แสดงออกอย่างชัดเจนว่าชอบจอห์นและต้องการแย่งเขามาครอบครอง ส่วนใจดีก็ไม่ทัน ไหวตัวและมองผ่านเรื่องใกล้ตัวด้วยความคิดง่ายๆ ว่าหลุยส์

มีท่าทีกระตือรือร้นที่จะทำความรู้จักกับจอห์นเพราะไม่รู้จักใครและเป็นคนนอกที่เพิ่งเข้ามาอยู่ใหม่ จนเดี๋ยวนี้กลายเป็นหล่อนเองต่างหากที่ถูกมองว่าเป็นคนนอก ใจดีย้อนรำลึกถึงเรื่องราวที่ผ่านมาด้วยความปวดร้าว ยังจำได้ถึงลมหายใจรยรินของจอห์นยามที่เขากระซิบบอกรักโดยไม่สนใจ 'ขาข้างนั้น' ของหล่อน ใจดีสะดุ้งเฮือกเมื่อความเจ็บทิวความรุนแรงขึ้น

หญิงสาวจะไม่ยอมทำผิดซ้ำซากเหมือนเรื่องของจอห์นอีกอย่างเด็ดขาด จากนั้นไปหล่อนจะไม่ยอมให้ 'ความรัก' ย่างกายเข้ามาในหัวใจ ไข่ แม้จะต้องใช้ชีวิตที่เหลือต่อจากวัยเพียงยี่สิบหกปีนี้เพียงลำพัง ความน่าเชื่อถือ จริยใจ และอ่อนโยนของจอห์นโน้มน้าวให้หล่อนยอมเปิดโอกาสให้เขาก้าวเข้ามาในชีวิต แต่เขากลับสร้างความทรงจำที่เลวร้ายที่ยังคงติดตรึงอยู่ทั้งในความหวาดกลัวและในความฝันจนกระทั่งทุกวันนี้ หรือในเวลาที่เราังกายกำลังเมื่อยล้าอย่างที่สุดเช่นในตอนนี ไม่มีทางที่หล่อนจะยอมเสี่ยงให้ผู้ชายคนไหนมาย้อนรอยของจอห์นอีก แม้ครั้งหนึ่งจอห์นเคยให้คำมั่นว่าจะรักหล่อนตราบนานับพันปี ในเวลาต่อมา...

และสำหรับจอห์น เขาคบหาสนิทสนมกับหลายส่วอย่างเต็มใจ ทั้งสองคือส่วนผสมที่เข้ากัน เพราะต่างฝ่ายต่างสนุกกับการแสสร้งโกหกหลอกลวง ส่วนใจดีนั้นซ้ซลาดเกินกว่าที่จะกล้าเผชิญหน้ากับคนในหมู่บ้าน จนกว่างานแต่งงานของจอห์นกับหลุยส์จะเสร็จสิ้น จนกว่าความวุ่นวายทั้งหมดจะยุติลง และจนกว่าผู้คนจะเลิกมองหล่อนด้วยสายตาสมเพช รวมทั้งจนกว่าเรื่องของหล่อนจะเลิกเป็นหัวข้อในการซุบซิบนินทาของคนในหมู่บ้านด้วย

"ฉัน ลองมามองในแง่ดีกันหน่อยไหม" แอนเดรียแนะนำด้วยน้ำเสียงร่าเริงเมื่อแน่ใจว่าไม่สามารถชักจูงให้ใจดีเปลี่ยนใจยกเลิกแผนการเดินทางได้ "ไม่แน่ว่า เธออาจจะเจอใครสักคนที่อิตาลี แล้วหลงรักเขาจนหัว

ปักหัวปักกึ่ได้ละ ผู้ชายอิตาเลียนยิ่งหุ่ เท่ เช็กชี มีเสน่ห์ขนาดนั้น”

ผู้ชายอิตาเลียนหรือผู้ชายคนไหนๆ ล้วนไม่ได้อยู่ในสมองของ หล่อน ใจดีบอกตัวเองด้วยความโกรธแค้น หล่อนจะไม่วันเอาตัวเข้าไป พัวพันกับผู้ชาย การแต่งงาน หรือความรักอีกเป็นอันขาด

ใจดีลัดคั่นเร่งลงด้วยความหงุดหงิด ไม่รู้ว่าถนนขรุขระน่ากลัว เส้นนี้จะพาหล่อนไปถึงไหน แต่ที่แน่ๆ คือหล่อนจะไม่ยอมมารรถกลับไป ที่เดิม ชีวิตของหล่อนนับจากนี้ จะไม่มีการหันหลังกลับ ไม่ย้อนกลับไปมอง ความผิดพลาดที่ผ่านมา เลิกความเสียใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น มีเพียงก้าวย่างอย่าง มั่นคงไปข้างหน้า

ทั้งเดวิดและแอนเดรียต่างเสนอความช่วยเหลือให้หล่อนอย่าง เต็มใจ โดยยกห้องว่างในบ้านให้ หลังจากทีหญิงสาวขายบ้านหลังเล็กของ ตัวเองเพื่อนำเงินไปซื้อบ้านร่วมกับจอห์น ซึ่งนับเป็นการกระทำที่โง่เง่าที่ สุดเมื่อความจริงทุกอย่างปรากฏ

โชคยังดีที่จอห์นคืนเงินส่วนของหล่อนกลับมา อย่างไรก็ตาม การถอนหมั้นครั้งนี้ส่งผลให้ใจดีต้องตกงานเพราะหล่อนทำงานกับพ่อของ จอห์น มันเป็นธุรกิจของครอบครัว แน่แน่นอน จอห์นต้องเป็นคนดูแลบริษัท คนต่อไปหลังจากที่พ่อของเขาเกษียณอายุ

เพราะฉะนั้น ตอนนี้หล่อนไม่มีบ้านและไม่ม้งาน แล้วหล่อน กำลัง...

หญิงสาวร้องเสียงหลงเมื่อล้อหน้ารถกระแทกอะไรบางอย่าง อย่างจัง แรงกระแทกทำให้ร่างกายท่อนบนถูกรั้งด้วยเข็มขัดที่นั่งจนรู้สึก เจ็บ ต้องขับรถไปอีกไกลสักแคะไหนนะ ถึงจะได้พบเห็นสิ่งมีชีวิตบ้าง ความจริงหล่อนจองโรงแรมสำหรับคืนนี้ไว้ล่วงหน้าแล้ว และตามที่คำนวณ ก่อนหน้านี้ หล่อนควรจะถึงที่พักเสียที แล้วนี่ หล่อนอยู่บนส่วนไหนของโลกกันแน่ ถนนข้างหน้าก็ดูสูงขึ้นเรื่อยๆ

“ฉันถือว่าเธอต้องรับผิดชอบเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมด ทุกอย่างเป็นฝีมือเธอ เป็นแผนการที่เธอวางไว้มากตลอด คาเทอรินา” โลเรนโซ่ นิคโคโล เด เอสเต ดุช ดี มอนเตซาฟโร ประนามอดีตภรรยาญาติผู้พี่ของเขาด้วยท่าทีแข็งกร้าวเมื่อเขาโยนพินัยกรรมของผู้เป็นย่าลงบนโต๊ะกลางระหว่างเขากับหล่อน

“ที่ท่ายำของคุณคำนึงถึงความรู้สึกของฉันตอนที่แก้พินัยกรรมก็คงเป็นเพราะ...”

“ความรู้สึกของเธอรึ!” โลเรนโซ่ขัดเสียงกราดเกรี้ยว “ความรู้สึกที่ว่ามันคืออะไร เป็นความรู้สึกแบบเดียวกับความรู้สึกที่บอกให้เธอเข้มแข็งทำร้ายจิตใจพี่ชายฉันให้เขาทุกข์ทรมานจนตายอย่างนั้นหรือ” ชายหนุ่มแสดงอาการดูแคลนอย่างเปิดเผย

โนนกัมกำทั้งสองข้างบนใบหน้าที่ได้รับการตกแต่งอย่างประณีตของคาเทอรินากลับแดงก่ำด้วยความโกรธ

“ฉันไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการตายของจิโน้ เขาหัวใจวายตายเองต่างหาก”

“เกียวิสิ เพราะการกระทำของเธอนั่นแหละ”

“คุณควรจะระวังคำพูดที่กล่าวหาฉันมากกว่านี้นะ ไม่อย่างนั้น...”

“เธอกล้าดียังไงมาข่มขู่ฉัน” โลเรนโซ่ตวาดถาม “เธออาจจะหลอกลวงท่ายำของฉันได้ แต่เธอไม่มีวันหลอกฉันได้เป็นอันขาด”

เขาหันหลังให้ผู้หญิงตรงหน้า ก้าวเดินไปมาภายในห้องโถงของคาสติลโล่ บนพื้นที่ปูด้วยแผ่นหินสีเหลี่ยมขนาดใหญ่ ท่าทางหงุดหงิดไม่ต่างจากสัตว์ร้ายที่หลงติดบ่วงนายพราน ความโกรธทวีความรุนแรงจนน่ากลัว

“ยอมรับเสียเถอะ” เขาหันกลับมาเผชิญหน้าหล่อนอย่างท้าทาย “จุดประสงค์ที่เธอมาที่นี่ก็เพื่อใช้อุบายหลอกคนแก่ให้ตายให้ทำในสิ่งที่

เอื้อประโยชน์ให้ตัวเอง”

“คุณก็รู้ว่าฉันไม่อยากทะเลาะกับคุณ โลเรนโซ่” คาเทอรินาท้วง
“ฉันต้องการแค่...”

“ฉันรู้ว่าเธอต้องการอะไร” โลเรนโซ่แทรกขึ้นด้วยน้ำเสียงเย็นชา
“เธอต้องการความมีหน้ามีตา มีชื่อเสียงในสังคม รวมทั้งฐานะอันมั่นคง
จากการเป็นเมียของฉัน...และเพราะความมั่งคั่งใหญ่โตของเธอ ทำให้
เธอล่อหลอกให้ผู้หญิงแก่ ๆ ใกล้ตายที่รู้ไม่เท่าทันทำเรื่องแก้พิณยกรรม
ของตัวเอง ถ้าเพียงเธอจะมีความสงสารเห็นใจ มีความ...” คำพูดสะดุดลง
ด้วยความสะอิดสะเอียน “ฉันรู้ว่าเธอเคยไม่มี”

รอยยิ้มเลือนหายไปจากริมฝีปากของผู้หญิงตรงหน้าจากคำพูด
หยาบหยามเกรี้ยวกราดของเขา ร่างทั้งร่างนิ่งเกร็งด้วยความไม่พอใจ เลิก
เสแสร้งทำท่าไร้เดียงสาอีกต่อไป

“คุณจะว่าฉันยังงี้ก็ช่าง แต่คุณหาข้อพิสูจน์ไม่ได้หรอก โลเรนโซ่”
หล่อนทำท่ายด้วยน้ำเสียงเยาะหยัน

“อาจจะไม่ใช่ทางกฎหมาย แต่ความจริงก็เป็นความจริงวันยันคำ
ทนายความของท่านอย่าบอกฉันว่าตอนที่ท่านยาเรียกเขาเข้าไปหาที่ข้าง
เตียงเพื่อแก้พิณยกรรม ท่านยาได้เล่าเรื่องทั้งหมดให้เขาฟังว่าทำไมท่าน
ยาถึงทำเช่นนั้น”

โลเรนโซ่มองลึกเข้าไปในดวงตาที่ฉายแววภูมิปัญญาในชั้นซนอย่าง
ไร้ยางอายที่สุดของคาเทอรินา

“ยอมรับเสียเถอะโลเรนโซ่ คุณแพ้ฉันแล้ว ถ้าคุณต้องการศาส-
ติลโล่ คุณก็ควรแต่งงานกับฉันซะ เราต่างก็รู้ว่าคุณต้องการครอบครอง
ที่นี้มาขนาดไหน คุณไม่มีทางเลือก” หล่อนหัวเราะจนหน้าหงายอดล้าคอ
ระหงจนโลเรนโซ่นึกอยากใช้มือทั้งสองข้างบีบมันให้แตกคามือเพื่อหยุด
เสียงหัวเราะเยาะนั้น ไซ้ เขาต้องการศาสติลโล่ และต้องการมากเสียด้วย

เขาตั้งใจที่ได้มันมาครอบครอง ในขณะที่เดียวกันก็ต้องไม่ตกหลุมพราง ด้วยการแต่งงานกับคาเทอริน่า

“เธอหลอกท่านย่าว่าฉันรักเธอ ต้องการแต่งงานกับเธอให้ได้ เธอยังหลอกท่านย่าอีกว่าทุกคนจะไม่พอใจถ้าเราสองคนแต่งงานกันในทันที เพราะเธอเพิ่งจะเป็นหม้ายหมาดๆ อีกทั้งจิโนก็เป็นผู้ที่ถูกน้องกับฉัน แล้วเธอยังอุตส่าห์สร้างเรื่องโกหกท่านย่าว่าความรักของฉันที่มีให้เธอมันมากมายล้นเหลือจนน่ากลัวว่ายังงี้เสียฉันก็ต้องพยายามดิ้นรนหาทางแต่งงานกับเธอให้ได้ ถึงตอนนั้นจะยิ่งทำให้ฉันเสื่อมเสียชื่อเสียง จริงมั้ย” เขาตะคอกถาม “เธอรูดีว่าท่านย่าเป็นคนหัวโบราณ รู้ไม่เท่าทัน เลยใช้ความหวังโยที่ท่านย่ามีให้ฉันตลอดมาเป็นเครื่องมือสนองความเจ้าเล่ห์เพทุบายของเธอ ด้วยการเสแสร้งทำเป็นไร้เดียงสาไม่รู้ว่าจะวางตัวอย่างไรให้เหมาะสมเพื่อเป็นการปกป้องชื่อเสียงให้ฉัน ก่อนที่เธอจะ “ช่วย” ท่านด้วยการแนะนำให้แก๊พินัยกรรม จากที่ฉันได้เป็นผู้สืบทอดคาสติโล่ โดยปราศจากเงื่อนไขตามที่ระบุไว้แต่แรก กลายเป็นว่าฉันจะต้องแต่งงานกับเธอภายในหกสัปดาห์หลังจากที่ท่านย่าสิ้นเสียก่อน เพราะเธอก็รู้เหมือนคนอื่นๆ ว่าคาสติโล่มีความสำคัญกับฉันมากแค่ไหน เท่านั้นยังไม่พอ เธอยังหลอกให้ท่านย่าเพิ่มเงื่อนไขว่าถ้าฉันไม่สามารถแต่งงานกับเธอภายในหกสัปดาห์ เธอจะกลายเป็นผู้ครอบครองคาสติโล่เสียเอง เธอหลอกให้ท่านย่าเชื่อว่าถ้าแก๊พินัยกรรมนั้นแล้วจะช่วยให้ฉันได้แต่งงานกับเธอสมใจ และฉันจะได้บอกใครๆ ได้เต็มปากว่าฉันต้องแต่งงานตามที่ระบุไว้ในพินัยกรรม หาใช่ทำตามหัวใจตัวเอง”

“คุณไม่มีหลักฐาน” หล่อนยกไหล่อย่างไม่แยแส

โลเรนโซ่ตระหนักดีว่าที่คาเทอริน่าพูดเป็นความจริง

“อย่างที่ท่านบอก ท่านย่าเล่าให้นายฟังทุกเรื่อง” เขาบอกด้วยน้ำเสียงจุ่นเจียว “น่าเสียดายที่กว่าเขาจะมาเตือนให้ฉันรู้ตัว มันก็สายไปเสีย

แล้ว”

“สำหรับคุณ...มันสายเกินไปมากทีเดียว” คาเทอริน่ายิ้มเยาะ

“อ้อ...ยอมรับแล้วสินะ”

“ถึงรู้ว่าฉันเป็นคนทำแล้วคุณทำอะไรได้ในเมื่อคุณไม่มีหลักฐาน”
คาเทอริน่าตอกย้ำ “แต่ถึงจะมี แล้วมันช่วยอะไรคุณได้”

“เข้าใจเสียใหม่นะคาเทอริน่า ไม่ว่าท่านยาเขียนพินัยกรรมเอาไว้
ยังไงก็ตาม เธอจะไม่มีวันได้แต่งงานกับฉันอย่างแน่นอน เพราะเธอเป็น
ผู้หญิงคนสุดท้ายในโลกที่ฉันจะยอมให้ชื่อนามสกุลเดียวกับฉัน”

คาเทอริน่าหัวเราะสมใจ “คุณไม่มีทางเลือก”

โลเรนโซได้ชื่อว่าเป็นคนน่ากลัว น่าเกรงขามสำหรับฝ่ายตรงข้าม
เป็นผู้ชายที่ผู้ชายด้วยกันยังให้ความเคารพยำเกรง เป็นผู้ชายในแบบผู้ชาย
ในฝันที่ผู้หญิงหวังจะได้ร่วมเรียงเคียงหมอน ด้วยสรีระที่สมชาย หน้าตา
หล่อเหลา บุคลิกแห่งความภาคภูมิ เปี่ยมไปด้วยพลังทางเพศที่น่ากลัว
พลังทางเพศที่เปรียบประดุจเสือดาวที่มีหนังอันสวยงามห่อหุ้ม เขาไม่ได้
มีเพียงความโดดเด่น หากมีความลึกลับเป็นหนึ่งในบรรดาหนุ่มคบดี
อิตาเลียนที่เป็นที่หมายปองของหญิงสาวทั่วไป ตลอดช่วงอายุยี่สิบปีเป็น
ต้นมา บรรดาคอลัมน์ข่าวสังคมซุบซิบต่างให้ความสนใจและคาด
เดาไปต่าง ๆ นานาถึงหญิงสาวตระกูลสูงที่คู่ควรให้เขาตัดสินใจเลือกมา
เป็นดัชเชส ใช่ว่าจะไม่มีผู้หญิงคนไหนเต็มใจใช้ชีวิตหรือใช้นามสกุลร่วม
กับเขา แต่นอกเหนือจากการร่วมสนุกกันเป็นครั้งคราวแล้ว ชีวิตของ
ชายหนุ่มผ่านเข้าสู่เลขสามโดยที่เจ้าตัวไม่ยอมตกลงปลงใจกับผู้หญิงคน
ไหนทั้งสิ้น

โลเรนโซมองหน้าอดีตภรรยาของญาติผู้พี่ด้วยความชิงชัง นึก
รังเกียจผู้หญิงทั้งโลก จากประสบการณ์ที่ผ่านมา พวกผู้หญิงล้วนเต็มใจ
มอบเรือนร่างสนองอารมณ์ปรารถนาเพียงเพื่อให้ได้ในสิ่งที่เขามี หาใช่

จากความรู้สึกภายในไม่ บรรดาผู้หญิงเหล่านั้นยอมสนองตัณหาเพียง เพราะเปลือยนอก ความร่ำรวย ชื่อเสียงวงศ์ตระกูล และรูปร่างหน้าตาไม่เคยมีใครให้ความสนใจว่าแท้จริงแล้วเขาเป็นคนเช่นไร ความคิดและความเชื่อที่เป็นตัวตนแท้ๆ ของโลเรนโซ่ เด เอสเต ไม่เคยสำคัญไปกว่าเงินทองและฐานะทางสังคมในสายตาของผู้หญิงพวกนั้น

“คุณไม่ทางเลือกหรือก โลเรนโซ่” คาเทอริน่าย้าเสียงหวาน “ถ้าคุณยังต้องการคาสติโล่ คุณต้องแต่งงานกับฉัน”

มุมปากของโลเรนโซ่ขยับยกขึ้นกึ่งหยันเยาะ

“โซ่ ฉันต้องแต่งงาน” เขายอมรับ “แต่ไม่มีตรงไหนในพินัยกรรมที่บอกว่าฉันต้องแต่งงานกับเธอ สงสัยเธอคงอ่านพินัยกรรมไม่จบ”

คาเทอรินาหน้าถอดสี หล่นหรือตาลงด้วยความสับสนและไม่มั่นใจ

“หมายความว่ายังไง ในเมื่อฉันได้อ่านข้อความทั้งหมดแล้ว เพราะฉันเป็นคนร่างขึ้นเอง! ฉัน...”

“ขออภัยว่าเธออ่านพินัยกรรมฉบับที่มีลายเซ็นของท่านย่าไม่ทั้งหมด” โลเรนโซ่บอก “พินัยกรรมบอกว่าถ้าฉันต้องการเป็นผู้สืบทอดคาสติโล่ ฉันจะต้องแต่งงานภายในหกสัปดาห์นับจากวันที่ท่านย่าสิ้น แต่ในพินัยกรรมไม่ได้ระบุสักนิดว่าฉันต้องแต่งงานกับใคร”

คาเทอรินาจ้องหน้าเขาตาไม่กะพริบ ไม่อาจชมอารมณ์โกรธที่แล่นขึ้นมาเป็นริ้วๆ บนใบหน้าทีครั้งหนึ่งในวัยสาวเคยตามประหนึ่งนางแบบหาดัวจับยาก หากในเวลานี้กลับเหลือเพียงความเป็นจริงอันหยาบกร้านแอบซ่อนอยู่ใต้เครื่องสำอางที่ฉาบเคลือบไว้

“ไม่ เป็นไปไม่ได้ คุณแก้พินัยกรรม คุณต้องแอบแก้มัน! ทั้งคุณทั้งนายความนั้น คุณต้อง...มันเขียนว่ายังไงนะ ขอฉันดูหน่อยซิ!”

หล่อนถลันตัวเข้าหา โลเรนโซ่คว้าพินัยกรรมที่เขาโยนไว้บนโต๊ะ

ก่อนหน้านี้นั้นให้อ่าน สีหน้าของหญิงสาวซีดเผือดด้วยความผิดหวังเดือดดาล

“คุณต้องแก้ปัญหกรรมแน่ๆ หรือบางทีคุณก็... ไม่! ท่านต้องการให้คุณแต่งงานกับฉัน!” คาเทอริน่าโกรธจนแทบคลั่ง

“เปล่า” โลเรนโซ่ส่ายหน้า เขามองผู้หญิงตรงหน้าด้วยสายตาเฉยเมย “ท่านอย่าท่านยอมให้ในสิ่งที่ท่านคิดว่าฉันต้องการจริงๆ ซึ่งแน่นอน ไม่ใช่เธอ”

โลเรนโซ่ยืนอยู่ใต้แสงไฟวับวาวของคบไฟแบบโบราณ ยามสายศีรษะแม้เพียงเล็กน้อยของเขาของเขากลับขยับเคลื่อนไหวไปตามการสอต่อสายของแสงไฟครั้งแล้วครั้งเล่า

ในอดีต คาสติลล์ถูกออกแบบด้วยจุดมุ่งหมายให้เป็นป้อมปราการมากกว่าบ้าน จนกระทั่งถูกดยุคแห่งมอนเตซาฟโรยึดมาจากข้าศึกในยุคเรเนซองส์ จึงได้รับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงโดยตกแต่งผนังหินในป้อมเสียใหม่ด้วยศิลปะอันงดงามในยุคนั้น หากมันยังคงไว้ซึ่งรุ่มราแห่งความน่าสะพรึงกลัว

ไม่ต่างจากโลเรนโซ่

โครงสร้างได้รื้อปร่าจับบันสืบเชื้อสายจากเจ้าชายนักรบผู้ทรงเป็นต้นตระกูลทอดร่างเป็นเงาดำบนพื้น ร่างสูงตระหง่าน ไหล่กว้างตอกย้ำถึงความสมบูรณ์ของเรือนร่าง ริมฝีปากบางเฉียบที่บรรดาหญิงสาวรู้ซึ้งถึงความ “ร้ายกาจ” และโหยหารสุมพิศอันหนักหน่วง เพื่อดับความหิวกระหายของพวกหล่อน ในขณะที่จุดเด่นที่สุดคือดวงตาสีเงินยวงที่แตกต่างจากหมู่มอิตาเลียนทั่วไป หากฉายแววที่สามารถฉีกเรือนร่างของศัตรูออกเป็นชิ้นๆ ผสมสีเข้มได้รับการดูแลเป็นอย่างดี เสื้อผ้าราคาแพงได้รับการตัดเย็บอย่างประณีต แสดงให้เห็นชัดถึงฐานะที่ไม่มีมีความจำเป็นอาศัยมรดกจากผู้เป็นย่า ในเมื่อเขามีสิ่งเหล่านั้นอย่างเพียบพร้อม

มีเพียงคนโง่เท่านั้นที่เชื่อว่าการฉ้อโกงรวมไปถึงการใช้เล่ห์เหลี่ยมล่อลวงหรือการใช้อำนาจมีจะสามารถแสวงหาทรัพย์สินศฤงคารได้โดยง่าย เพราะโลเรนโซ่ไม่มีเวลาทำเรื่องเงี้ยวพรวนนั้น เขาสามารถหาเงินมาง่าย ๆ โดยการใช้สมองของตัวเองกับการรอคอยจังหวะเวลาที่เหมาะสมเพื่อการลงทุนด้วยเงินมรดกที่ได้มาจากพ่อแม่แล้วสร้างมันให้พอกพูนขึ้นอีกมากมายหลายเท่า

ผิดกับจิโน่ ลูกพี่ลูกน้องของเขาที่ปล่อยให้เมียจอมละโมภถลุงเงินทองทั้งหมดที่มี ไม่ใช่สิ ตอนนี้อยู่เป็นเพียงแม่หม้ายจอมละโมภต่างหาก โลเรนโซ่บอกตัวเองอย่างดุดัน ไม่ว่าจะอยู่ในสถานะไหน คาเทอริน่าก็ไม่เคยทำตัวเป็นแม่หม้ายหรือเป็นเมียที่ตีเลยสักครั้ง

จิโน่ผู้นำสงสารหลงใหลเมียตัวเองจนหัวปักหัวปำ โลเรนโซ่ยกมือขึ้นลูบหน้าผากที่ขึ้นไปด้วยเหงื่อ หรือเป็นเพราะเขารู้สึกผิดที่ความสัมพันธ์จอมปลอมระหว่างเขากับผู้หญิงน่ารังเกียจคนนั้นเป็นตัวทำให้คาเทอริน่าพาตัวเข้าไปพัวพันกับจิโน่ได้

โลเรนโซ่พบหล่อนครั้งแรกเมื่อเขามีอายุเพียงสิบแปดปีในขณะที่คาเทอริน่าอายุยี่สิบสอง จึงเป็นเรื่องง่ายที่ถูกผู้หญิงคนนั้นหลอกล่อให้หลงเสน่ห์ แต่เพียงชั่วเวลาไม่นาน เขาก็ได้เห็นตัวตนที่แท้จริงของคาเทอริน่ากับความเป็นจริงที่ว่าหญิงสาวต้องการเพียงของกำนัลราคาแพงเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนกับการมีความสุขร่วมกันเท่านั้น และนั่นเป็นสาเหตุที่เขายุติความสัมพันธ์กับหล่อนโดยสิ้นเชิงในทันที

ชายหนุ่มกำลังเรียนอยู่ในระดับมหาวิทยาลัยระหว่างที่คาเทอริน่าพาตัวเองเข้ามาพัวพันกับจิโน่ผู้มีจิตใจอ่อนโยนจนได้นั่งอยู่ในหัวใจพี่ชายที่น่าสงสารของเขา เมื่อพบกันอีกครั้ง เขาเห็นแว่นหม่นของจิโน่บนนิ้วของคาเทอริน่าในขณะที่จิโน่แสดงอาการหลงใหลได้ปลื้มอย่างเห็นได้ชัด เขาพยายามเตือนญาติหนุ่มให้ระวังตัว หากจิโน่กำลังหน้ามืดตามัวจน

ไม่ยอมรับฟังความเห็นใดๆ ทั้งยังกล่าวหาว่าเขาใส่ความเพราะอิจฉา นั้นเป็นครั้งแรกที่เขากับจิโนทะเลาะกันอย่างรุนแรง เหตุเพราะจิโนเข้าใจผิดคิดว่าโลเรนโซ่หวงก้าง ส่วนผู้หญิงคนนั้นก็ฉลาดพอที่จะหาทางไม่ให้ทั้งเขาและจิโนได้พบกันอีกจนกระทั่งหลังงานแต่งงานของจิโน

หลังจากที่ทั้งเขาและจิโนต่างปรับความเข้าใจกันได้ โลเรนโซ่พบว่า จิโนก็ไม่เคยลดความจงรักภักดีที่มีต่อภรรยาลงเลย แม้ว่าผู้หญิงคนนี้จะทรยศความรักของสามีด้วยการมีชู้

“จะไปไหน” คาเทอรินาร้องเสียงแหลมปรืดเมื่อเห็นโลเรนโซ่หันหลังเดินจากไป

โลเรนโซ่หันกลับมามองจากอีกฟากของห้องโถง

“ฉันกำลัง” เขาบอกด้วยเสียงเรียบเฉย “ไปหาผู้หญิงสักคนมาเป็นเมีย ผู้หญิงคนไหนก็ได้ที่ไม่ใช่เธอ ทั้งที่เธอรู้อยู่แล้วว่าควรให้คนไปส่งข่าวบอกฉันเรื่องอาการท่านย่า ฉันจะได้กลับมาดูแลอาการของท่าน แต่เธอก็เลือกที่จะไม่ทำ ซึ่งเราต่างคนต่างรู้เหตุผลดีว่านั่นเพราะอะไร”

“คุณแต่งงานกับคนอื่นไม่ได้นะ ฉันไม่ยอม”

“เธอห้ามฉันไม่ได้หรอก”

หญิงสาวสายหน้า “คุณหาผู้หญิงคนอื่นไม่ทันหรอก โลเรนโซ่หรืออย่างน้อย ผู้หญิงคนนั้นก็ไม่ใช่คนที่คุณเต็มใจจะแต่งงานด้วย เพราะคุณเหลือเวลาไม่มากพอ ฉันเชื่อว่าคุณหยิ่งเกินกว่าที่ยอมแต่งงานกับผู้หญิงชั้นต่ำไร้สกุล ยิ่งไปกว่านั้น...” หล่อนหยุดพูดและมองเขาอย่างสบประมาทก่อนที่จะพูดตบด้วยน้ำเสียงเบาจนแทบกระซิบ “ถ้าจำเป็น ฉันจะแฉเรื่องลูกที่ฉันต้องเสียไปเพราะคุณ”

“ลูกชู้” เขาเตือนความทรงจำของหล่อน “ไม่ใช่ลูกของจิโน เธอเป็นคนบอกฉันเอง”

“แต่ฉันจะบอกทุกๆ คนว่าเด็กนั้นเป็นลูกของคุณ คนพวกนั้นรู้ดี

ว่าจิโนมันใจว่าคุณรักฉัน”

“ฉันเคยบอกจิโนแล้วว่าฉันไม่เคยสนใจเธอ”

“จิโนไม่เชื่อคุณหรอก” คาเทอรินาตอบด้วยความมั่นใจ

“เหมือนที่เขาไม่เคยเชื่อว่เด็กนั้นไม่ใช่ลูกของเขา จะเป็นอย่างไรนะถ้ามีคนรู้ว่าคุณเป็นคนทำลายชีวิตที่ยังไม่มีโอกาสลืมตามองโลกเลยอี โลเรนโซ”

เขาย่างสามชুমเข้าหา ดวงตาเป็นประกายวาวโรจน์ด้วยความโกรธ คาเทอรินารีบวิ่งไปเปิดประตูก่อนที่จะไถลตัวออกไปอย่างรวดเร็ว

โลเรนโซสบถเบา ๆ เขาเดินกลับไปທີ່โต๊ะที่วางพินัยกรรมทิ้งไว้

โลเรนโซทั้งโกรธและแทบไม่เชื่อหูตัวเองตอนที่ได้รับการติดต่อจากทนายความของท่านย่าเพื่อแจ้งเรื่องทั้งหมดด้วยความวิตกกังวล รวมทั้งความพยายามของท่านย่าในการขัดขวางคาเทอรินาด้วยการจงใจไม่ให้ชื่อของหล่อนในพินัยกรรมตัวจริง จนกลายเป็นว่าโลเรนโซต้องแต่งงานภายในหกสัปดาห์เพื่อรับมรดกทั้งหมด แทนการระบุว่าเขาต้องแต่งงานกับคาเทอรินา

ทนายความซึ่งอายุพอกับท่านย่าเอ่ยปากขอโทษหากตัดสินใจทำในสิ่งที่ไม่เป็นการเหมาะสม โลเรนโซจึงรีบให้ความมั่นใจว่านั่นเป็นสิ่งที่ถูกต้องที่สุด ถ้าไม่ได้รับความช่วยเหลือจากทนายความแล้ว เขาคงติดกับดักอันฉลาดแหลมคมของคาเทอรินาจนตื่นไม่หลุด หล่อนคิดถูกอยู่เรื่องหนึ่งว่าเขากำลังการคาสติโล่ และเขาจะต้องได้มันมา

ตอนนี้เขาควรไปให้พ้นที่นี้ก่อนที่จะทำเรื่องให้เขาเสียใจในภายหลัง ชายหนุ่มบอกตัวเองพร้อมสาวเท้ายาว ๆ ไปที่ลานด้านนอกหาอากาศบริสุทธิ์ยามเย็นและเพื่อลบกลิ่นน้ำหอมคาเทอรินาที่ฉุนตืดจุกจนแทบหายใจไม่ออก

